YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

13 päivänä joulukuuta 2007 *

Asiassa C-463/06,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Bundesgerichtshof (Saksa) on esittänyt 26.9.2006 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 20.11.2006, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

FBTO Schadeverzekeringen NV

vastaan

Jack Odenbreit,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit J. Makarczyk, P. Kūris, J.-C. Bonichot ja C. Toader (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Odenbreit, edustajanaan Rechtsanwältin N. Meier-van Laak,

– Saksan hallitus, asiamiehinään A. Dittrich ja M. Lumma,

– Italian hallitus, asiamiehenään I. M. Braguglia, jota avustaa avvocato dello Stato W. Ferrante,

– Puolan hallitus, asiamiehenään E. Ośniecka-Tamecka,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään W. Bogensberger ja A.-M. Rouchaud-Joët,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 (EYVL 2001, L 12, s. 1) 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 11 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain Jack Odenbreit, jonka kotipaikka on Saksassa ja joka on kärsinyt vahingon Alankomaissa tapahtuneessa liikenneonnettomuudessa, ja tämän onnettomuuden aiheuttaneen henkilön vakuutusyhtiö, joka on rajavastuuyhtiö FBTO Schadeverzekeringen NV (jäljempänä FBTO) ja jonka kotipaikka on Alankomaissa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus N:o 44/2001

3 Asetuksen N:o 44/2001 johdanto-osan 13 perustelukappaleen mukaan "[vakuutussopimusten] osalta heikompaa osapuolta olisi suojeltava hänen etujensa kannalta suotuisammilla tuomioistuimen toimivaltaa koskevilla säännöksillä kuin mitä yleiset säännökset edellyttävät".

4 Vakuutusasioissa sovellettavista toimivaltasäännöistä säädetään asetuksen N:o 44/2001 II luvun 3 jaksossa, joka sisältää asetuksen 8–14 artiklan.

5 Asetuksen 9 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Kanne vakuutuksenantajaa vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, voidaan nostaa:

a) sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, missä hänen kotipaikkansa on, tai

b) muussa jäsenvaltiossa vakuutuksenottajan, vakuutetun tai edunsaajan nostamien kanteiden osalta sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä kantajan kotipaikka on – –"

6 Saman asetuksen 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Vastuuvakuutusta koskevassa asiassa kanne vakuutuksenantajaa vastaan voidaan nostaa myös siinä tuomioistuimessa, jossa vahingon kärsinyt on nostanut kanteen vakuutettua vastaan, jos tuomioistuimen laki sen sallii.

2. Vahingon kärsineen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan nostamaan kanteeseen sovelletaan 8, 9 ja 10 artiklan säännöksiä, milloin tällainen suora kanne on luvallinen.

3. Jos sellaiseen suoraan kanteeseen sovellettavan lain mukaan on sallittua nostaa kanne vakuutuksenottajaa tai vakuutettua vastaan, sama tuomioistuin on toimivaltainen heidänkin osaltaan."

Direktiivi 2000/26/EY

7 Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevien jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen lähentämisestä ja neuvoston direktiivien 73/239/ETY ja 88/357/ETY muuttamisesta 16.5.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/26/EY (EYVL L 181, s. 65), sellaisena kuin se on muutettuna 11.5.2005 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2005/14/EY (EUVL L 149, s. 14; jäljempänä direktiivi 2000/26), 3 artiklassa, jonka otsikkona on "Suora korvauksenvaatimisoikeus", säädetään seuraavaa:

"Kunkin jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että 1 artiklassa tarkoitetulla vahingon kärsineellä on mainitussa artiklassa tarkoitetuissa liikennevahingoissa oikeus vaatia korvausta suoraan vahingon aiheuttajalle vastuuvakuutuksen myöntäneeltä vakuutusyritykseltä."

8 Lisäksi direktiivin 2000/26 johdanto-osan 16 a perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"Vahingon kärsinyt voi – – asetuksen – – N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdan nojalla, kun se luetaan yhdessä 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, nostaa kanteen vastuuvakuutuksen antajaa vastaan siinä jäsenvaltiossa, jossa hänen kotipaikkansa on."

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

9 Odenbreit joutui 28.12.2003 Alankomaissa liikenneonnettomuuteen FBTO:n vakuuttaman henkilön kanssa. Vahingon kärsineenä hän nosti kanteen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan Amtsgericht Aachenissa, joka on hänen kotipaikkansa tuomioistuin, asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdan ja 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla.

10 Kyseinen tuomioistuin jätti 27.4.2005 antamallaan tuomiolla kanteen tutkimatta sillä perusteella, että saksalaisilla tuomioistuimilla ei ollut kanteen tutkimiseen toimivaltaa. Odenbreit haki tähän tuomioon muutosta Oberlandesgericht Kölniltä. Tämä muutoksenhakutuomioistuin katsoi 12.9.2005 antamallaan välituomiolla asetuksen N:o 44/2001 samojen säännösten perusteella, että saksalaiset tuomioistuimet olivat toimivaltaisia käsittelemään vahingonkorvauskanteen.

11 FBTO haki välituomioon muutosta (Revision) Bundesgerichtshofilta.

12 Kuten ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, Saksan oikeuskirjallisuudessa on esitetty toisistaan poikkeavia näkemyksiä siitä, miten olisi tulkittava asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohtaa ja 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, jotka koskevat tuomioistuimen toimivaltaa niiden kanteiden osalta, jotka vahingon kärsinyt on nostanut suoraan vakuutuksenantajaa vastaan.

13 Hallitsevan näkemyksen mukaan tällaiset suorat kanteet eivät ole asetuksen N:o 44/2001 8 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa tarkoitettuja vakuutusasioita, koska vahingon kärsineen suora kanneoikeus ymmärretään Saksan kansainvälisessä

yksityisoikeudessa oikeutena, joka perustuu sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevaan asiaan eikä vakuutussopimukseen. Tällaisen tulkinnan mukaan kyseisen asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohta sisältää vain suppeassa mielessä tarkoitetut vakuutusasiat, eikä tähän säännökseen sisältyvä edunsaajan käsite koske vahingon kärsinyttä. Vahingon kärsinyt ei voi tulla oikeudenkäynnin asianosaiseksi asetuksen 11 artiklan 2 kohdan nojalla. Tätä käsitystä vastaan on esitetty toinen näkemys, jossa katsotaan, että koska asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa viitataan tämän asetuksen 9 artiklaan, vahingon kärsineen kotipaikan tuomioistuin on toimivaltainen käsittelemään kanteita, jotka vahingon kärsinyt on nostanut suoraan vastuuvakuutuksenantajaa vastaan.

14 Bundesgerichtshof on samaa mieltä tästä viimeksi esitetystä tulkinnasta. Sen mukaan painavista syistä on katsottava, että vahingon kärsinyt voi vedota oikeuteen nostaa kanne suoraan vakuutuksenantajaa vastaan kotipaikkansa tuomioistuimessa.

15 Koska kuitenkin oikeuskirjallisuudessa asetuksen N:o 44/2001 kyseisten säännösten tulkinnasta esitetyt näkemykset poikkeavat toisistaan, Bundesgerichtshof on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko – – asetuksen – – N:o 44/2001 – – 11 artiklan 2 kohdassa olevaa viittausta sen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan tulkittava niin, että vahingon kärsinyt voi nostaa jäsenvaltion sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä hänen kotipaikkansa on, kanteen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan, jos tällainen suora kanne on luvallinen ja vakuutuksenantajan kotipaikka on jonkin jäsenvaltion alueella?"

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

Yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyt huomautukset

16 Pääasian vastapuoli, kaikki yhteisöjen tuomioistuimessa huomautuksia esittäneet jäsenvaltiot sekä Euroopan yhteisöjen komissio katsovat, että asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan tehtyä viittausta on tulkittava siten, että vahingon kärsinyt voi nostaa kanteen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan kotipaikkansa tuomioistuimessa silloin, kun tällainen suora kanne on luvallinen ja kun vakuutuksenantajan kotipaikka on jonkin jäsenvaltion alueella.

17 Saksan hallitus ja komissio toteavat asetuksen N:o 44/2001 kyseisten säännösten sanamuodon mukaisen tulkinnan perusteella, että koska asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tehdyn viittauksen nojalla tämän asetuksen 9 artiklan koko sisältöä voidaan soveltaa vahingon kärsineen nostamiin kanteisiin, vahingon kärsinyttä ei ole tarpeen mainita nimenomaisesti artiklassa, johon viitataan, koska muutoin kyseisen 11 artiklan 2 kohdassa tehty viittaus olisi turha. Puolan hallitus sitä vastoin väittää saman tulkinnan perusteella, että vahingon kärsinyttä on pidettävä kyseisen asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna edunsaajana. Henkilö, joka saattaa kärsiä vahingon ja jolle maksettaisiin korvaus sen tapahtuman toteutuessa, jonka varalta vakuutussopimus tehdään, ei nimittäin ole tätä sopimusta tehtäessä tiedossa. Tällaista henkilöä ei siis voida nimetä kyseisessä sopimuksessa edunsaajaksi.

18 Pääasian vastapuoli, kaikki yhteisöjen tuomioistuimessa huomautuksia esittäneet jäsenvaltiot sekä komissio katsovat, että vakuutusasioissa sovellettavasta toimivallasta annettujen asetuksen N:o 44/2001 säännösten lähtökohtana on vaatimus suojella taloudellisesti heikompaa osapuolta, ja tämä tulkintaperiaate mainitaan kyseisen asetuksen johdanto-osan 13 perustelukappaleessa ja vahvistetaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä (ks. asia 201/82, Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung ym., tuomio 14.7.1983, Kok. 1983, s. 2503; asia C-412/98, Group Josi, tuomio 13.7.2000, Kok. 2000, s. I-5925, 64 kohta ja asia C-112/03, Société financière et industrielle du Peloux, tuomio 12.5.2005, Kok. 2005, s. I-3707, 30 kohta). Kyseisen asetuksen 11 artiklan 2 kohdan tarkoituksena on siis juuri ulottaa saman asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohdassa kantajan hyväksi säädetty järjestelmä koskemaan vahingon kärsinyttä.

19 Saksan hallitus ja komissio korostavat tämän osalta, että kyseisen 11 artiklan 2 kohdan sisällyttäminen asetukseen N:o 44/2001 ilmentää yhteisön lainsäätäjän tahtoa antaa tätä asetusta koskevan komission ehdotuksen mukaisesti laajempaa suojaa kuin se, josta määrätään tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla 27.9.1968 tehdyssä yleissopimuksessa (EYVL 1972, L 299, s. 32; jäljempänä Brysselin yleissopimus), niiden henkilöiden hyväksi, jotka ovat vakuutusasioissa heikommassa asemassa.

20 Pääasian vastapuoli, kaikki yhteisöjen tuomioistuimessa huomautuksia esittäneet jäsenvaltiot sekä komissio korostavat lopuksi, että tällainen tulkinta vahvistetaan direktiivissä 2000/26 ja erityisesti sen johdanto-osan 16 a perustelukappaleessa. Ne toteavat, että kun yhteisön lainsäätäjä sisällytti tämän perustelukappaleen kyseiseen direktiiviin asetuksen N:o 44/2001 antamisen jälkeen, se ei säätänyt tämän asetuksen säännösten sitovasta tulkinnasta vaan tarjosi erittäin painavan argumentin sen näkemyksen puolesta, että vahingon kärsineen kotipaikan tuomioistuin katsotaan toimivaltaiseksi.

Yhteisöjen tuomioistuimen vastaus

21 Aluksi on palautettava mieleen, että asetuksen N:o 44/2001 II luvun 3 jaksossa, joka sisältää 8–14 artiklan, säädetään vakuutusasioissa sovellettavaa toimivaltaa koskevista säännöistä niiden sääntöjen lisäksi, joista säädetään asetuksen saman luvun 1 jaksoon sisältyvissä yleisissä säännöksissä.

22 Kyseisessä 3 jaksossa säädetään useista toimivaltasäännöistä vakuutuksenantajaa vastaan nostettujen kanteiden osalta. Siinä säädetään erityisesti, että kanne vakuutuksenantajaa vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, voidaan nostaa sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, missä hänen kotipaikkansa on (9 artiklan 1 kohdan a alakohta), vakuutuksenottajan, vakuutetun tai edunsaajan nostamien kanteiden osalta sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä kantajan kotipaikka on (9 artiklan 1 kohdan b alakohta), ja asiassa, joka koskee vastuuvakuutusta tai kiinteää omaisuutta koskevaa vakuutusta, sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä vahinko sattui (10 artikla).

23 Vastuuvakuutuksesta on todettava, että asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa viitataan kyseisiin toimivaltasääntöihin niiden kanteiden osalta, jotka vahingon kärsinyt on nostanut suoraan vakuutuksenantajaa vastaan.

24 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämään kysymykseen vastaamiseksi on siis määriteltävä sen viittauksen ulottuvuus, joka asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tehdään tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan. Erityisesti on selvitettävä, onko viittausta tulkittava siten, että siinä myönnetään vain viimeksi mainitussa säännöksessä mainituille tuomioistuimille, eli vakuutuksenotta-

jan, vakuutetun tai edunsaajan kotipaikan tuomioistuimille, toimivalta käsitellä kanne, jonka vahingon kärsinyt on nostanut suoraan vakuutuksenantajaa vastaan, vai voidaanko tällaiseen suoraan kanteeseen soveltaa kyseisen viittauksen nojalla kantajan kotipaikkaan perustuvaa toimivaltasääntöä, josta säädetään asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohdassa.

25 Tämän osalta on todettava, että tässä viimeksi mainitussa säännöksessä ei pelkästään myönnetä toimivaltaa siinä lueteltujen henkilöiden kotipaikan tuomioistuimille, vaan pikemminkin siinä säädetään kantajan kotipaikkaan perustuvasta toimivaltasäännöstä ja siis myönnetään kyseisille henkilöille oikeus nostaa kanne vakuutuksenantajaa vastaan oman kotipaikkansa tuomioistuimessa.

26 Jos siis asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan tehtyä viittausta tulkittaisiin siten, että vahingon kärsinyt voi viittauksen perusteella nostaa kanteen vain tämän viimeksi mainitun säännöksen nojalla toimivaltaisissa tuomioistuimissa eli vakuutuksenottajan, vakuutetun tai edunsaajan kotipaikan tuomioistuimissa, tällainen tulkinta olisi suoraan vastoin kyseisen 11 artiklan 2 kohdan sanamuotoa. Viittauksella kyseisen säännön soveltamisalaa laajennetaan siten, että se koskee vakuutuksenottajan, vakuutetun tai vakuutussopimuksen edunsaajan lisäksi myös muita vakuutuksenantajaa vastaan toimivia kantajaryhmiä. Viittauksen tehtävänä on siis lisätä kyseisen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan sisältyvään kantajien luetteloon henkilöt, jotka ovat kärsineet vahingon.

27 Tämän osalta on todettava, että kyseisen toimivaltasäännön soveltaminen vahingon kärsineen nostamaan suoraan kanteeseen ei voi riippua siitä, että vahingon kärsinyt katsotaan asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetuksi edunsaajaksi, koska tähän säännökseen kyseisen asetuksen 11 artiklan 2 kohdassa tehdyn viittauksen nojalla toimivaltasääntö voidaan ulottaa koskemaan asioita, joiden kantaja ei kuulu mihinkään kyseisessä säännöksessä mainituista ryhmistä.

28 Tällainen päättely perustuu myös pääasiassa kyseessä olevien säännösten teleologiseen tulkintaan. Asetuksen N:o 44/2001 johdanto-osan 13 perustelukappaleen mukaan nimittäin tämän asetuksen tarkoituksena on varmistaa heikommille osapuolille parempi suoja kuin mitä yleiset toimivaltasäännökset mahdollistavat (ks. vastaavasti em. asia Group Josi, tuomion 64 kohta; em. asia Société financière et industrielle du Peloux, tuomion 40 kohta ja asia C-77/04, GIE Réunion européenne ym., tuomio 26.5.2005, Kok. 2005, s. I-4509, 17 kohta). Jos nimittäin vahingon kärsineeltä evättäisiin oikeus nostaa kanne oman kotipaikkansa tuomioistuimessa, hän jäisi vaille sitä suojaa vastaavaa suojaa, joka kyseisessä asetuksessa myönnetään muille vakuutusasioissa heikompina osapuolina pidetyille, joten tällaisen oikeuden epääminen olisi vastoin asetuksen tarkoitusta. Lisäksi on huomattava, että kuten komissio perustellusti toteaa, asetuksella N:o 44/2001 on vahvistettu tällaista suojaa verrattuna suojaan, joka perustui Brysselin yleissopimuksen soveltamiseen.

29 Tällainen tulkinta saa tukea moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan direktiivin 2000/26 sanamuodosta, sellaisena kuin tämä direktiivi on asetuksen N:o 44/2001 voimaantulon jälkeen muutettuna direktiivillä 2005/14. Yhteisön lainsäätäjä nimittäin säätää direktiivin 2000/26 3 artiklassa, että vahingon kärsineellä on jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksissä oikeus vaatia korvausta suoraan vakuutusyritykseltä, ja lisäksi se viittaa kyseisen direktiivin johdanto-osan 16 a perustelukappaleessa nimenomaisesti asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan ja 11 artiklan 2 kohtaan mainitakseen vahingon kärsineen oikeuden nostaa kanne vakuutuksenantajaa vastaan kotipaikkansa tuomioistuimessa.

30 Lopuksi on todettava vahingon kärsineen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan nostaman kanteen luonnehdinnan seurauksista, joista on, kuten ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, esitetty Saksan oikeudessa toisistaan poikkeavia käsityksiä, että

asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn toimivaltasäännön soveltaminen tällaiseen kanteeseen ei tule mahdottomaksi sen takia, että tällainen kanne luonnehditaan kansallisessa oikeudessa sellaiseksi sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevaksi kanteeksi, joka liittyy sopimusperusteisten oikeussuhteiden ulkopuoliseen oikeuteen. Tällaisen kanteen luonne kansallisessa oikeudessa ei nimittäin ole merkityksellinen sovellettaessa kyseisen asetuksen säännöksiä, koska kyseiset toimivaltasäännöt sisältyvät jaksoon, eli kyseisen asetuksen II luvun 3 jaksoon, joka koskee yleisesti vakuutusasioita ja joka on erillinen siitä jaksosta, eli saman luvun 2 jaksosta, joka koskee erityistä toimivaltaa sopimusta koskevassa asiassa ja sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevassa asiassa. Asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa asetetaan kyseisen toimivaltasäännön soveltamiselle ainoastaan se edellytys, että suorasta kanteesta säädetään kansallisessa oikeudessa.

31 Esitettyyn kysymykseen on vastattava kaiken edellä esitetyn perusteella, että viittausta, joka asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tehdään tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan, on tulkittava siten, että vahingon kärsinyt voi nostaa kanteen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan jäsenvaltiossa olevan kotipaikkansa tuomioistuimessa silloin, kun tällainen suora kanne on luvallinen ja kun vakuutuksenantajan kotipaikka on jonkin jäsenvaltion alueella.

Oikeudenkäyntikulut

32 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Viittausta, joka tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tehdään tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan, on tulkittava siten, että vahingon kärsinyt voi nostaa kanteen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan jäsenvaltiossa olevan kotipaikkansa tuomioistuimessa silloin, kun tällainen suora kanne on luvallinen ja kun vakuutuksenantajan kotipaikka on jonkin jäsenvaltion alueella.

Allekirjoitukset